

meg ajkaim. — Hat órákor elbucszánk, s menénk a vendéglőbe, hogy ott bolminkal elrendezve a tengeri gőzhajóra szálljunk.

IRODALOM.

Üdvidek, gr. Dessewffy Aurél hátrahagyott némi irománytörredékeivel. Írta és kiadta gróf Széchenyi István.

E lelkesen írt könyvnek czíme ellen sok kifogást hallottunk. Walhallá helyett használja azt a nemes gróf. Nekünk semmi kifogásunk nem lenne, ha csak nem a szót keménynyé tevő három mássalhangzó ellen egymás mellett az ü D V L e l d e szóban. És, mert illyes Walhallákban — Pantheonokban nem is annyira üdvét, mint halhatlan nevet, dicsőséget, fényt nyer a halandó, talán helyesb lenne azt Dicsleldének nevezni. Azonban ismételljük, mi részünkről az Üdvleide szóhoz már hozzá tudtuk szoktatni fülünket, pedig minden csak ettől függ.

Mi már magát a könyv tartalmát és czélját illeti, érdekes az, és dicső. A nemes gróf megmutatta, hogy nem csak praktikai életbölcsetség, hanem magas költészet is teszi szellemének alkotó részét. Azt mondja az író, hogy lesznek elegend, kik avval foglalkozni, hogy önmagát akarja dicsőíteni. Nem hisszük, hogy létezzék oly irigye a lelkes grófnak, ki ezt róla föltegye, sem olyan, ki át ne lássa, hogy bármelyik oldalról terveztessek egy magyar Pantheon, annak Széchenyit idővel be nem fogadnia lehetlen. Tehet-e róla a gróf, hogy a mezőn, hol nagyszerű dolgok' kivitele javallatik a nemzetnek, mellynek jelesei oly kevesek, a nemes gróf csaknem egyedül áll. Szerettük volna magunk is, ha az Üdvleide' gyönyörű eszméje másfelől pendül meg, és az a más aztán szabadabban mozoghata e tárgy körül, mint tehetette István gr. A mi a tervezett Üdvleide' helyét illeti — inkább szeretnők azt oly helyen, hol az meszszünnen szemébe tünjék a Pestre érkezőnek, miként a Pantheon' föllegel hasító kúpja a classikus város' márványhalmait áturalta, azonban a kérdéses Gellért' hegyére csak akkor kívánnók azt, ha más épület nem volna ott, mint csak ez. A mint most van, mi sem tudnánk czélszerűbb helyet a budai hegyeknek. A nemes gróf ez érdekes könyvébe a korán elhunyt genialis gr. Dessewffy Aurelról rámaradt igen érdekes kéziratokat is igtata, mellyek jeles töredékei egy a magyar nyelv és ellenségei felől tervezett munkának, de mellyet bevégeznie, fájdalom, nem lehet. Ebben sok szép, sok magas eszme létezik, több, mint elégéséges arra, hogy sirassuk íróját. Legkidolgozottabb és bevégeztottek tekintetű ezek az között az, melly már az Árvízkönyvben ezen czím alatt: „A magyar nyelv és előbbkelőink' nevelési rendszere” megjelent s mellyről lapjaink méltányos lelkesedéssel emlékeztek. Végre azon ohajtással fejezzük be könyvismertetésünket: vajha ki vinné a nemes gróf e dicső tervet, s vajha későn — fölülte későn ütne azon óra, melly szeretve

tisztelt Széchenyinket, ön készítette sirboltjába szállítandáná. Egyébiránt törtéjük bármi, nevezzék bár húságnak a nemes grófnak ez eszméjét is, s badd legyen Walhallája e nemzetnek, vagy ne legyen:

„Haggyán: a ki úgy élt, mint te s úgy énekelt,

Nem kér lelke hiú gyermeki bábokat.

Üdöztése dicső Pantheon annak, és

A jók szíve alatt fenmaradand neve:

A német ravatal szírák elűzi,

S a villámvezető sashor emelkedik.

Nem hal meg, ki úgy élt, mint te!...nem!

Általukdi setét Asakua' übleit;

Mint Alkydesz erős fegyverein belül,

S a tüzből az ohyn' lángküzébére hág. *)

*) Borsányi.

EPIGRAMMÁK.

1.

Budapesti lónevező.

Vén Buda megnősült, s eljegyzé Postet az ifjút;

S bár dús, vagyúrral lón jegyezettje a hügy.

2.

Orvosom.

Orvosommal téged választ csak, lénke, bíralmam;

E szív' mély sebeit csak te enyésztheted el.

PAJOR ISTVÁN.

